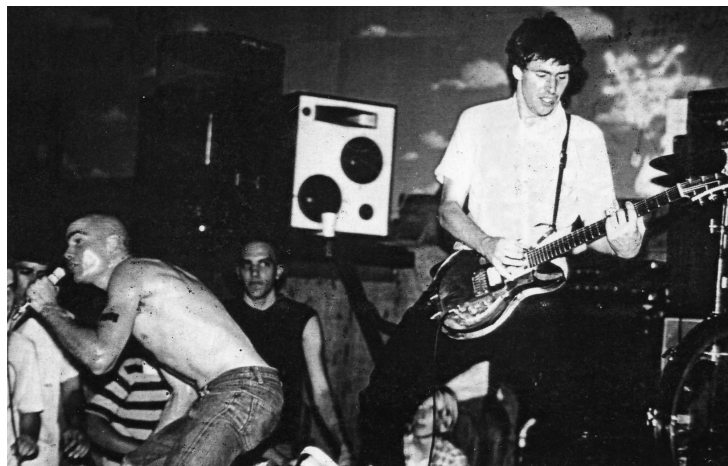

1981

1981. 08. 25., SAN DIEGO, CA: Kurvajó buli volt. Túl voltunk az első néhány számon, amikor észrevettem, hogy egy csaj próbálja elkapni a lábamat. Próbáltam eltávolodni tőle, de a palija és annak két cimborája – akik szemmel láthatóan tisztességesen beangyalporoztak – ezt remek alkalomnak találták arra, hogy lerángassanak a színpadról és összeverjenek. Vicces volt. Lefogtak, egy ököl pedig folyamatosan csépelte az arcomat. A csapások között Muggerért üvöltöttem. Nagy nehezen lerángatták rólam a parasztot, majd a férfimosdóban megpróbáltam gatyába rázni magamat, visszarendezni a pofámat. Egész jól sikerült, bár az orrom ma is csálé egy kicsit. A legjobb mégis a koncertre vezető út volt. Egy dugóban ültünk San Diego előtt, amikor egy nő vágott elénk egy hatalmas batárban. Muggernek elege lett a nő szemétkedéséből. Kiszállt, és képebe borította a joghurtját a lehúzott ablakán keresztül. Persze letartóztattak, és Gregnek kellett kidumálnia minket az őrsről. Nem tudom, hogy úsztuk meg. San Diego kemény város.

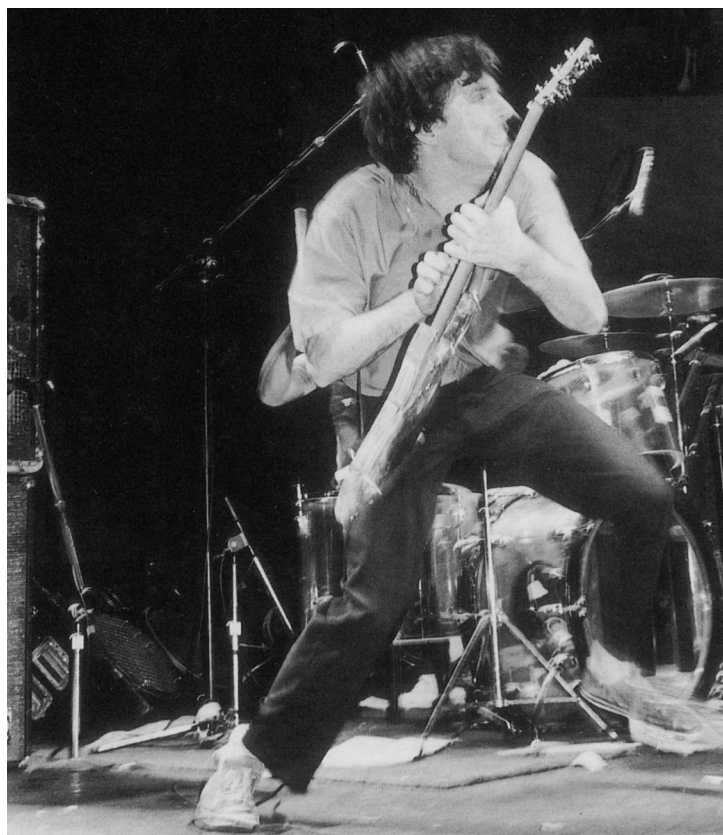
Henry, Earl Saccharine Trust, Greg.
Huntington Beach CA / 1980. 08. 21.
(Fer Youz)

Szeptember

1981. 09. 11., DEVONSHIRE DOWNS, CA: Azt hittem, hogy amit korábban összegyűriztem minimálbérért, az valami volt. Na, a Black Flagben megtanultam, mit is jelent melózni. Éjjel-nappal a következő fellépésünk plakátjait ragasztottuk. Hajnalban kezdtük, napnyugtáig nyomtuk. Egyik nap Greggel a La Cienega és Sunset Blvd. környékén álló telefonpóznákat céloztuk meg. Éppen a Sunset és Santa Monica Blvd. között lévő 7-Eleven üzlet előtt álltunk, s Greg arról tartott előadást, hogy mekkora tetvek a környékbeli disznók (értsd a továbbiakban: rendőrök), és hogy milyen jó lenne nem lebukni. Ahogy ezt kimondta, már el is kaptak. Annyit basztatott minket a rohadt zsernyák; üvöltözött velünk, lehordott minket mindennek. Az eset csak tovább erősítette bennem a szemét gecik iránt érzett gyűlöletet és félelmet. Később aztán valamilyen érthetetlen oknál fogva elengedett minket.

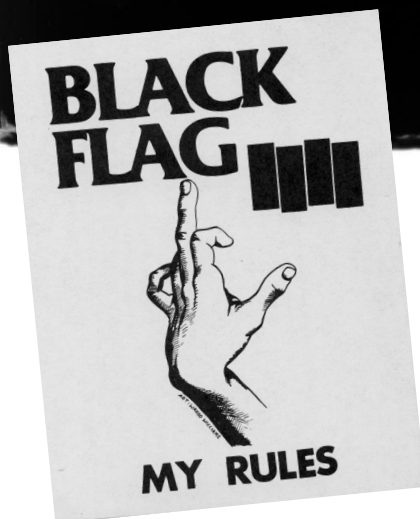
Egyszer Mugger és én voltunk a szórólapkommandó. Fehér ragasztóból és csirizből állt a bajnokok keveréke. Amíg az egyikünk sasolt, addig a másik felkent egy adagot a keverékből, ment rá a szórólap, majd jött egy újabb réteg a ragasztóból. A többi a napra bíztuk.

Az így kirakott szórólapok akár egy évig is bírták – a helyiek legnagyobb felháborodására. Komplet fűtácát ragasztottunk tele mérföldeken át. Elmentünk a UCLA-be, a San Fernando-völgybe, mindenhová. És mindezt egyetlen buli miatt.

Gregg Ginn, Devonshire Down / 1981. 11. 09.
(Ed Colver)

1981

Henry Rollins, Devonshire Down / 1981. 09. 11. (Ed Colver)

azokról az időkről, amikor kenyérre kent kutyakaján élt, és az utcán aludt. Feltekerte a kenyérszeletet, és gyorsan benyomta, hogy ne érezze az ízét. Az ilyesmi nekem újdonság volt.

Végre eljött a koncert napja. Reméltem, hogy az a sok szórólapozás meg hozza a gyümölcsét. Állat fellépők voltak azon az estén. A Fear, a Stains és a Black Flag. Nem tudom, ki volt éppen a színpadon, amikor valaki könnygázt lőtt a tömegbe. Sokan a földön fetrengtek, és az arcukat markolászták. Néhány embert sikerült kivinnem a WC-be, hogy megmoshassák az arcukat. Végre mi

Az egyik nap éppen Hollywoodban szórólapoztunk, és egy áruház parkolóján sétáltunk keresztül. Egy ürge a bevásárlószatyrait pakolta egy szürke Mercedesbe. A Merci motorháztetejére valaki egy hatalmas horogkeresztet festett. Én csak bámultam, de Mugger elkezdett hangosan röhögni. Egyikünknek sem volt haja abban az időben, így a kocsi tulaja valószínűleg azt hitte, skinheadek vagyunk, és bejön nekünk a kocsi új dizájnya.

Sokat tanultam Muggertől. Egyszer éppen Westwood környékét ragasztottuk. Állandóan éhesek voltunk, de sosem volt pénzünk, maximum a buszjegyre. Bementünk egy Carl's Jr.-ba, és vettünk két kis salátát. A hely úgy működött, hogy annyit szedtél a tányérodra, amennyit akartál, de másodszor nem ért visszamenni. Úgy tettem, ahogy Mugger: a tálcáját használta tányérnak, és egy óriási halom kaját púpozott fel rá. A főnök látta, hogy mit csinálunk, és nem örült, de én meg azt láttam, hogy nem akarja összeakasztani a bajszát velünk. Elég brutálisan néztünk ki ragasztósan, mocsosan, leégve, a vödreinkkel és hátizsákjainkkal. Tudta, hogy nem érné meg. Megtanultam, hogy sok mindent meg lehet úszni, ha úgy teszel, mintha zsi-gerből jönne. Mugger mesélt

kerültünk sorra. Néhány dal ment le, amikor kinéztem a tömegre, és egy fura barna foltot láttam a levegőben. Nézd már – gondoltam magamban –, milyen furcsa tárgy, és vajon hogyan lebeg ott a levegőben? Aztán egy literes sörösüveg csattant a fejemen, majd hullott a dobok alá. Kemény egy brigád. A hangosítást biztosító cég általában country-bulikat csinált, egyáltalán nem voltak felkészülve ilyen közönségre. Miután összetörtem egy mikrofont, hátramentem egy másikért, a hangmérnök gyerek elég csúnyán nézett rám, de kicserélte. Amikor az egyik kölyök ráesett az egyik monitorra, majd a színpadról távoztában arról dobantott, az kiverte nála a biztosítékot. Kirohant a színpadra, és elkezdett óbégatni a közönséggel. Mindent beborító nyál-, pohár- és szitokzár volt a válasz. Erre közölte, hogy kikapcsolja a hangot. Chuck erről megpróbálta lebeszélni, mondván, hogy azt sem ő, sem a cucca nem úszná meg épségben. Láttam, hogy ez nem tréfadolog. Káromkodott egy sort, majd visszakullogott a helyére, és szikrázó tekintettel bámult minket a keverőpult mögül a koncert végéig.

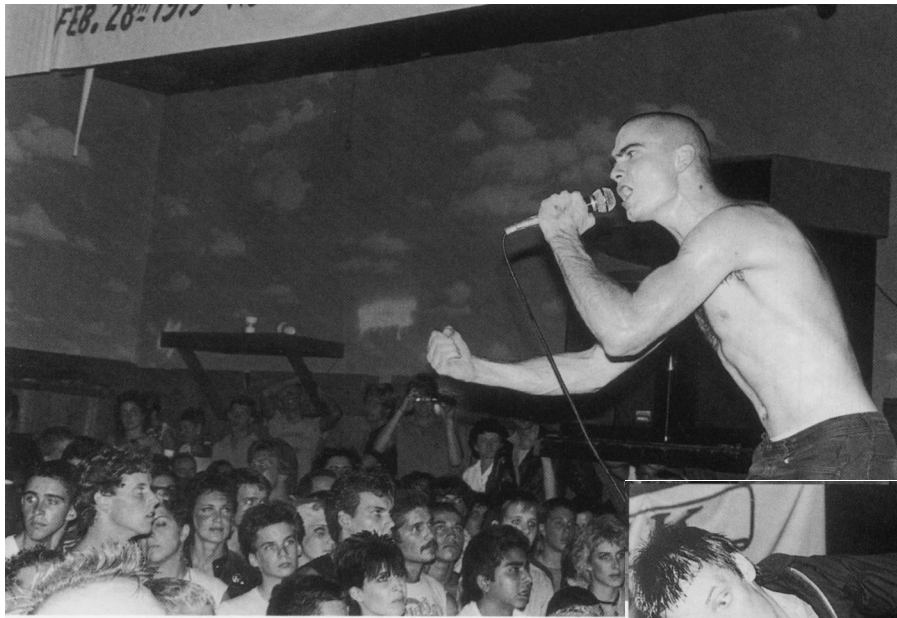
Huntington Beach, CA / 1981 (Ed Colver)

1981. 09. 18., LOS ANGELES, CA: Egy konyhában játszottunk, és egy ideig minden simán ment. Egyszer csak, látszólag ok nélkül, a hely elkezdett rohamtempóban kiürülni. Ahogy körbenéztem, láttam, hogy rendőrök rohannak felénk át a nappalin. Mondtam valamit a disznókkal kapcsolatban, erre azok a nyomomba eredtek. Earl, a Saccharine Trust zenekarból elkapott, és kituszkolt a hátsó ajtón. Egy lány kocsijában bújtam el. Aztán még több rendőrautó jelent meg, és a tűzoltók is kivonultak. Az autóban vártam, hogy lecsillapodjanak a kedélyek. Egy idő után a lányok elvittek az utca végéig, ahol a bokrok között találtam menedéket. Végül megjelent a buszunk, leintettem, és elhúztunk onnan.

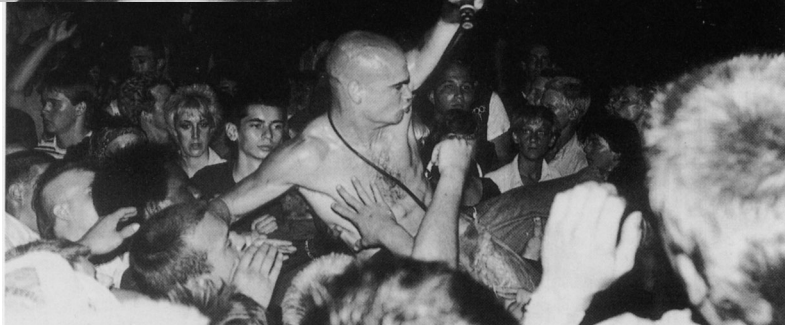
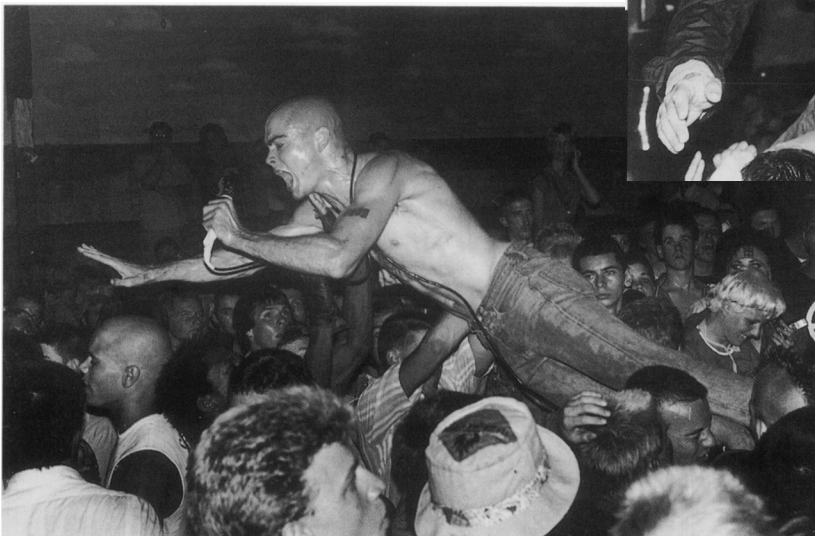
Másnap reggel rossz híreket kaptunk. Earl, miközben rohant a rendőrök elől, egy támfalon akart átugrani. Ahogy átvette magát a falon, az egyik lába beleakadt egy drótba, így a felsőteste teljes erővel a falhoz csapódott, majd lezuhant. A lábszárcsontja átszúrta a nadrágját, és az összes első foga odalett. Később meglátogattuk a kórházban. Nyakig gipszben és merevítőkből fogadott minket. Sosem fogom elfelejteni a gipsz alól szivárgó vér és feldagadt fejének látványát.

CREEPY CRAWLER CÍMŰ HÍRLEVELÜNK HARMADIK KIADÁSÁNAK ÁLTALAM SZERKESZTETT ROVATÁBÓL, 1981. SZEPTEMBER: *OK, úgy tűnik, a tények ismertetése rám marad. Jelenleg Hollywoodban élünk, kb. három hete költöztünk lakhelyünkre. Már az elején meggyűlt a bajunk az állandóan szaglászó főbélrelővel. Ezután hamarosan arról értesültünk, hogy a környékbeli lakók aláírást gyűjtenek annak érdekében, hogy eltakarodjunk onnan. Az aláírók száma néhány nap alatt meghaladta a százat. Most már egy civil ruhás rendőr is figyel minket. Hamarosan költözzünk innen is.*

1981

Huntington Beach, CA / 1981 (Ed Colver)

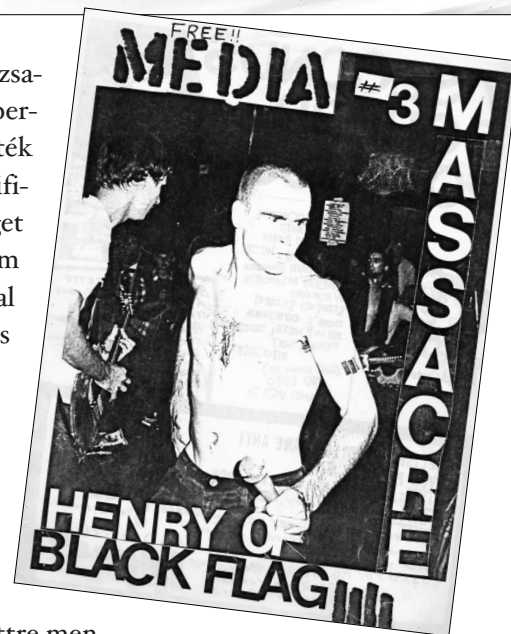
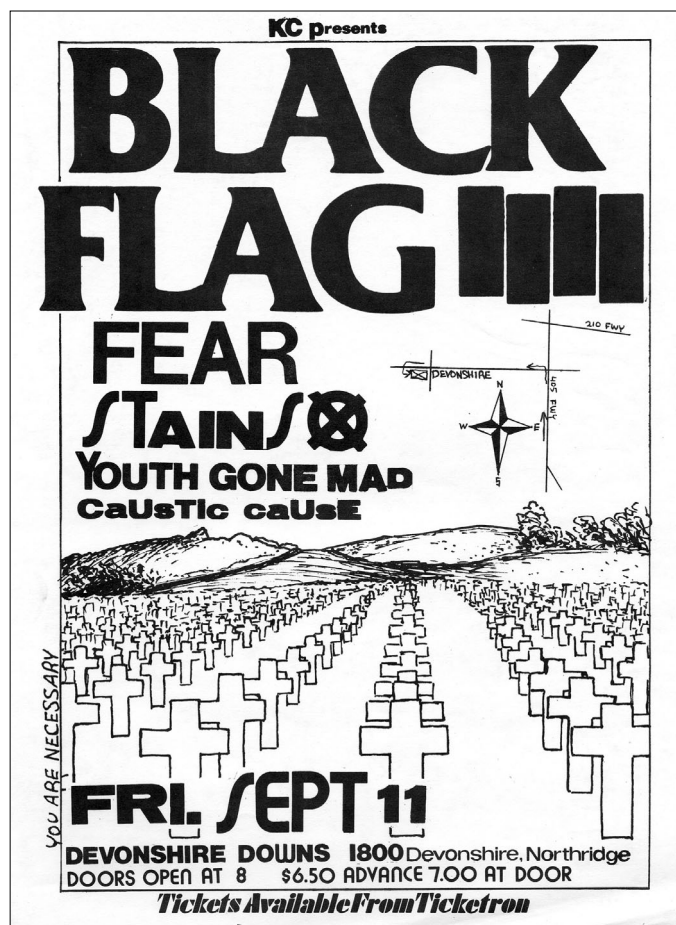
Felmondták a terjesztési szerződésünket. Úgy volt, hogy az új lemezünket az MCA terjeszti majd. Al Bergamo az utolsó pillanatban visszalépett. Közölte, hogy a lemez erkölcstelen, és hogy mint gyakorló szülő, nem vállalhat semmiféle közösséget vele. „Szülőként, szülőellenesnek találom az anyagot.” Nos, az album ettől függetlenül gyakorlatilag kész, 15 számból áll, és a Damaged címet kapta. Hamarosan a boltokban lesz, az első kislemezt a Posb Boys kiadó dobja piacra. A ›Damaged I.‹-et és a ›Louie Louie‹-t Dez énekli. Dez és én egészen másképp énekelünk, de azt gondoltuk, érdemes így is kiadni őket.

Ja igen! Péntek este játszottunk a Descendentsszel és a Subhumans-szel. Rohadt jól nyomták. A buli egy konyhában zajlott, kajacsata stb. Néhány szám után belesaptunk a ›Damaged I.‹-be. Menet közben összetört a mikrofonom, így a többi számot üvöltéssel kellett. Áttörtem a falat a fejemmel, bár ebből nem rémlik semmi. Lehet, hogy jól tett, nem tudom. Mindenesetre egyszer csak látom, hogy ott vannak a zsaruk. Beszoltam valamit, azok meg mindent megtettek, hogy elkapjanak. A barátaim kirángattak a házból, és betuszkoltak egy kocsiba. Earlnak a Saccharine Trustból nem volt ilyen szerencséje. Üldözés közben átugrott egy falon, lezuhant, három helyen eltörte a lábát, és otthagytá őt vagy hat fogát, és az alsó ajkának a nagy részét. Én, Greg, Mugger és Pettibone bementünk ma hozzá a kórházba, és a körülményekhez képest jó hangulatban találtuk.

Október

1981. 10., HUNTINGTON BEACH, CA: Ez a nap is jól indult. Dukowski elugrott néhány hamburgerért az utca túloldalára. A zsaruk azonnal lekapcsolták, mert pirosban ment át az úttesten. A disznók persze egyből beszóltak a központba, hogy van-e valamijük róla, és be is vitték egy lejárt parkolócédula miatt. Greggel bementünk érte az őrsre, hogy kifizessük a büntetését, erre minket is ellenőriztek a nyilvántartásukban. Greget is ott tartották, szintén egy kifizetetlen parkolócédula miatt. Visszamentem busszal a klubhoz, kölcsönkértem Jerrytől, a hely tulajától, majd Robóval visszamentünk a többiekért. Kifizettem a tartozásukat, elengedték őket, és így lejátszhattuk a koncertet. A ›Police Story‹-val nyitottunk.

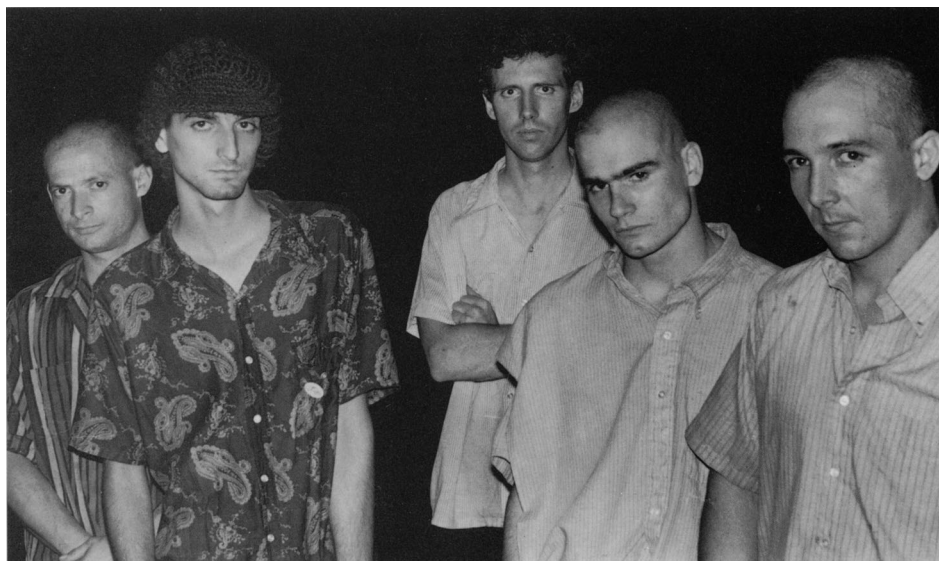
1981. 10. 09, SAN DIEGO, CA: Nem vagyok benne biztos, de asszem, ezúttal valaki felnyomott minket. Alig voltunk túl néhány számon, amikor ellepték a helyet a disznók. Ez az este azok közé tartozott, amikor a cuccunkat is le akarták foglalni. Egyre inkább gyűlöltem a rendőröket. Teljesen elképesztő, hogy mi mindent megengedtek maguknak. Azt csináltak a punkrockerekkel, amit akartak. Jobb helyeken sítire mentek volna azokért a dolgokért, amiket a koncertjeinken műveltek az emberekkel. Mondhatom, ezek az élmények alaposan felnyitották a szememet. Azon a környéken, ahol felnőttem, a zsaruk a „rosszfiúkat” üldözték, és nem kiszolgáltattak, rémült gyerekeket terrorizáltak, akik magasra tartott kézzel álltak velük szemben, s közben azt ismételték:

1981

„Nem tanúsítok ellenállást!” De ezek a szemetek egyáltalán nem zavartatták magukat, elmondták a srácokat mindennek, majd a szart is kiverték belőlük.

Kénytelen voltam belátni, hogy nincsenek jogaim, és teljesen ki vagyok szolgáltatva az éppen ott „szolgálatot teljesítő” rendőr kényének-kedvének.

Robo, Dez, Greg, Henry, Chuck (Ed Colver)

A kaliforniai rendőröknél agreszívabb mocskokat nem hordott még a föld a hátán; olyanok voltak ők, mint az iskolaudvaron kötekedő, nagydarab seggfejek. Mindig vicces volt, amikor át kellett adnom nekik a mikrofont, mert szólni óhajtottak a tömeghez. Ott kellett állnom mellettük, és nézmem, ahogy a közönség teljesen lelombozódik.

1981. 10. 10–11., SAN FRANCISCO, CA:

Ez volt az első fellépésem a Mabuhay Gardensben, bár töltöttem már ott egy felejthetetlen estét

1980-ban, amikor a Teen Idles játszott. Egyik szabadnapunkon mentünk le megnézni a bulit, a Circle Jerks nyomta (még mielőtt kiadták a *Group Sex* című lemezüket), utánuk a Flipper játszott, majd a Dead Kennedys. Totális telt ház volt. A San Francisco-i figurák egyáltalán nem számítottak durva társaságnak a Dél-Kalifornia tengerparti városaiból származó arcokhoz képest, így felkészületlenül érte őket a Circle Jerks keménymagjának megmozdulása. Ott volt Huntington Beach „krémje”, akik a CJ színpadra lépte után azonnal átvették az irányítást.

Rögtön az elején volt némi nézeteltérésük a kidobókkal, és egyből szarrá verték őket. Életemben nem láttam még ehhez foghatót. Szerencsére minket, DC-i arcokat bírtak valami okból, amiért nagyon hálás voltam. Eltöltöttünk velük néhány napot, és nem győztem csodálni a srácok intenzitását. Nem akartam elhinni, hogy tud egy ilyen kis csoport ennyit bunyózni, rongálni, balhézni. Nem telt el úgy egy óra, hogy ne keveredtek volna bele valamibe. Tudom, talán túlzásnak tűnnek ezek a sorok, de egyáltalán nem túlzok. Aki ott volt, tudja, miről beszélek. Fogalmuk sem volt, hogy fogják túlélni a „kalandjaikat”. Első találkozásunk után néhány nappal, a Mab nevű klubban játszott a Teen Idles, és jött velük az egész Huntington Beach-i brigád (a következőkben: HB-k). Percek alatt verekedés tört ki, és vér folyt mindenütt. Az egyik HB-t „felnyitotta” egy törött sörösüveggel hadonászó csávó. Na, öt darabokra szedték. A legélénkebben talán az az eset él bennem róluk, amikor együtt utaztunk velük egy buszon. Mi, DC-i srácok fizettünk felszálláskor, majd leültünk. A HB-csapat szemrebbenés nélkül elsétált a buszvezető mellett, majd az utolsó a sorban bedobott egy ötcentest a gépbe. Mikor a buszvezető érdeklődött, hogy mi van a többi zsével, az közölte vele, hogy: „bocs, diákok vagyunk”. A buszvezető jobbnak látta nem firtatni a kérdést, ami szerintem nagyon bölcs döntés volt. A HB mindenkit terrorizált a buszon. Aki rájuk nézett, azt leköpték. Amint mondtam, soha életemben nem láttam ilyen társaságot, se előtte, se azóta.

A legjobban a tulaj, Dirk Dirkson miatt szerettem a Mabban játszani. Teljesen eredeti fazon volt. Ahogy beléptél a helyre, elkezdett sértegetni, aztán két fellépés közt felment a színpadra, verbálisan inzultálta a közönséget, majd a zenekart, amelyik épp ját-

szott, s végül azt, amelyik következett. Az emberek bírták a dumáját. A Black Flaggel mindig barátságos volt, velünk mindig rendes volt. Később nyitott egy On Broadway nevű helyet a Mab fölött, nagyon sokat játszottunk ott is. Itt láttam utoljára Will Shattert a Flipperből.

Éppen rendesen el volt zsibbadva valamitől, nagyon lassan beszélt hozzám, néhány centire az arcomtól. „Nagyon-nagyon jó koncertet kívánok. Legyen csodálatos a bulitok...” Élvezte, hogy teljesen beparáztat.

Emlékszem, hogyan mutatkoztam be a Mabban. Leugrottam a színpadról, rázuhan-tam egy zongorára, s onnan leesve magam alá temettem valakit. Lepillantottam, hogy megnézzem, ki az. Hát nem Jello Biafra volt az, személyesen?! Bocs, főnök...

1981. 10. 20., SAN PEDRO, CA: A San Pedro-i középiskolában játszottunk ebéd-időben. Nem tudom, hogy szólt kifelé, nekünk nem tűnt rossznak. Elkezdtek minket kajával dobálni, Dukowski meg szépen begyűjtötte, hogy eltegyük későbbre. Pénzt is dobáltak, azt meg én szedegtettem össze a számok között. Talán hárman ha tudták, hogy kik vagyunk, és asszem, nekik sem igazán jött be.

1981. 10. 21., HUNTINGTON BEACH, CA: Október 23-án a San José-i Breiner Hallban kellett volna játszanunk. Becuccoltunk a buszba, és elindultunk. Talán a Grapevine-ig juthattunk (mellékút LA közelében), amikor a motor egy szokatlan zaj kíséretében felmondta a szolgálatot. Az autópályán visszafelé kellett tolnunk a buszt egy kamionparkolóig, ahol az éjszaka nagy részét töltöttük. A promoter annak ellenére eljött értünk San Joséból, hogy elmaradt a koncert. Muggerral ketten átraktuk a hangcuccot, és egy kisteherautó platóján utaztunk órákig. Rohadt hideg volt. Mire odaértünk, dermedtre fagy-tunk. Egy vadidegennél aludtunk, és fogalmam sincs, hogy mit csináltunk a következő napon.

Most jön az érdekes rész. 29-ére újabb bulit kötöttünk le ugyanarra a helyre, hogy bepótoljuk az elmaradt koncertet, és ne tűnjünk akkora balfaszoknak. Bepakoltunk, lement a sound-check, majd Greggel elmentünk egy San Franciscó-i rádióadó-hoz interjút adni. Bármit bevállaltunk sajtófronton azokban az időkben. Az interjú persze egy kalap szart sem ért, és akkoriban ez volt az általános. Elindultunk vissza San Joséba, hogy lenyom-juk a bulit, erre a városhatártól néhány kilométerre kifogyott a benzinünk. Greg jó pár kilométert futott, mire talált egy benzinkutat, ahonnan telefo-nálhatott. A tankolás nem volt opció, hiszen egy vasunk sem volt. Gregnek sikerült elér-nie a buli promoterét, aki értünk jött egy kannával. Mikor odaértünk, láttuk, hogy az em-berek odakint ácsorognak a klub előtt. A disznók betiltották a koncertet. Emlékszem, Dez méla undorral mért minket végig. Többen is odajöttek hozzánk, és közölték velünk, hogy mekkora vesztesek vagyunk. Ezzel nehéz lett volna vitatkozni.

1981. 10. 31., SAN FRANCISCO, CA: Muggert és én előrementünk San Franciscóba szórólapozni. Az első pillanattól kezdve zűrös volt az egész. Utólag tanulságos kirándu-lásnak bizonyult. Muggert folyton hülye kérdésekkel zaklattam. „Hol fogunk aludni?”

1981

A Unicorn Records főnöke, Daphna Edwards
a Black Flaggel / 1981 (Ed Colver)

„Mit fogunk enni és mikor?” Mugger röhögött, és közölte, hogy majd minden kiderül a maga idejében. Egy átszórólapozott nap után a Mabuhay Gardens előtt ácsorogtunk,

amikor végre valami pénzhez jutottunk Mugger cimboráitól, akik kamu spanglikat árultak az utcán. Találkoztunk egy sráccal, aki látott minket korábban játszani San Franciscóban, és felajánlotta, hogy alhatunk a szüleinél, de csak akkor, ha nagyon nagy kussban leszünk. Mikor odaértünk, láttuk, hogy szülők ott ülnek a házban. Úgy kellett besurrannunk hátul. Másnap folytattuk a szórólapozást. Megláttuk Jello Biafrát egy étteremben, leültünk az asztalához, és azonnal elkezdtük falni az asztalán lévő ételt. Különösebben nem zavarta. Közben, hogy én is csináljak valamit, hátra mentem beszélni a pincérnővel. Elmagyaráztam neki, hogy itt szórólapozunk a városban, de egy fillérünk sincs, és megkértem,

hogy adjon ennünk, annak ellenére, hogy mocskosak vagyunk, és úgy nézünk ki, mint az örültek. Adott néhány adag kaját, mi cserébe felírtuk a vendéglistára. A következő néhány napot hasonló módon vészeltük át, aztán megérkeztek a többiek. Ha jól emlékszem, a koncert felénél megjelentek a rendőrök, és bezárták a helyet.

Ez év őszén vettük fel a Damaged lemezt a Santa Monica Blvd. 8611 sz. alatt lévő épületben, ami ma már nem létezik. A srácok nélkülem játszották fel a saját sávjaikat, majd én következtem az énekrészekkel. Hatalmas élmény volt Ginnt munka közben látni a stúdióban. Fékezhetetlen energiával játszott, a fejhallgatóját a fejére kellett ragasztószalagozni, hogy a helyén maradjon. Robo egy csomó fém karkötőt hordott, a csörömpölésüket rögzítették a dobmikrofonok, s ez része lett a hangzásnak. Ma is hallható a lemezen.

Chuck és Greg voltak az énektanáraink, és bizony rám fért a segítség. Folyamatosan teljes erőből

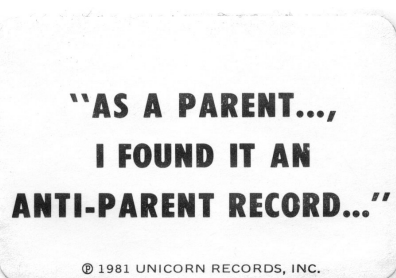
Ebben a szobában rögzítettük
a Damaged lemezt – Unicorn Studio,
Hollywood, CA / 1981 ősze (Glen E. Friedman)

ordítottam, fogalmam sem volt arról, hogy hogyan is kéne beosztanom az erőmet. Chuck csinálta végig velem a ›What I See‹ kiállását. Vicces lehetett figyelni, hogy folyton kemény akartam lenni, abelyett hogy az eszemet használtam volna. A ›Louie, Louie‹-ből is felénekeltem a saját verziómat, de soha sehol nem használtuk aztán. A többiek addig jammeltek a szám végén, amíg el nem fogyott a szalag. Összesen egyszer hallottam utána, tudtommal le sem lett keverve. A ›Damaged I.‹-et két próbálkozásból felnyomtam. Nekifutásból, ahogy a koncerteken szoktam. A második felvétel után Spot szólt, hogy elsőre megvolt, ezzel készen is vagyunk. A ›Rise Above‹-ból végül nem a nagylemezre készült változatot használtuk, hanem azt, amit betekkel korábban egy terembe vett kislemez miatt játszottunk fel.

A ›Depression‹-t és a ›Rise Above‹-ot akartuk megjelentetni, de végül nem lett a kislemezből semmi. Greg később ezt tette az albumra.

Elég gyorsan elkészült a lemez, bár a ›TV Party‹-val sokat kínlódtunk, annyi részből állt össze. Jó volt Spottal dolgozni. Ő volt a lemez producere és hangmérnöke. Sok lemeznek volt producere az SST-nél. Teljesen eredeti figura volt. Ha kellett, bement a stúdióba, és eljátszotta Greg gitár részét a számból, hogy ő addig hallhassa, hogyan szól a keverőben. Gond nélkül elnyomta bármelyik Black Flag-számot.

1981

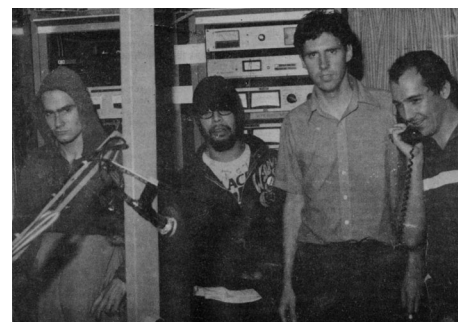
Ez a matrica került rá a Damaged album első 25 ezer példányára. Idézet az MCA-s Al Bergarnótól...

Spot sohasem kedvelt, ezt éreztem az első pillanattól kezdve. Olyasmi érzésem volt vele kapcsolatban, mintha nebeztelt volna rám amiatt, hogy az „ő területére” léptem. Pedig dehogy.

Évekkel az után, hogy a zenekar feloszlott, írtam neki egy levelet, amiben rákérdeztem, hogy mi volt velem a gondja. Válaszában közölte, hogy szerinte tönkretettem a zenekart. Utólag meghallgatva a vele készült lemezeket,

szerintem meg ő tette tönkre a Black Flaget, de ez ma már tökmindegy. A lemezfelvételek közül a Damaged munkálatait élveztem a leginkább a Black Flaggel. A többi valahogy igen problematikus volt. A zenekar teljes fennállása alatt végig filléres gondjaink voltak. De sosemadtuk el magunkat, nem voltak „rocksztár”-allűrjeink. Ennek ellenére ezt jó párszor megkaptuk, de ezen mi csak röhögni tudtunk.

Nem sokkal a lemez elkészülte után elkezdődött az első turné, amin már én énekeltem. Elképesztő élmény volt. Néhány hónappal korábban egy fagyaltatózóban güriztem, most pedig a környék leg-tökösebb bandájával készültem útra kelni. Az alábbiakban megpróbálom felidézni, amire emlékszem ebből a turnéból.

Henry, Spot, Greg és Chuck a KUCR-FM rádióban / 1981. október (Jim Acomb)

November

1981. II. 06., TUCSON, AZ: Azt hiszem, egy kis bárban játszottunk, ahol aztán később többször is megfordultunk, mielőtt leégett volna. Egyszer itt történt, hogy Dezhez közel egy csapat szutykos fazon pogózott esőkabátban. Később kiderült, hogy a város összes hajléktalanját felírta a vendéglistára. Dez nagyon szerette a jó zenét. Ő ismertetett meg sok olyan muzsikával, amit ma is szívesen hallgatok. Ő mutatta meg nekem a Pink Fairies 'Do It'-jét, de ő kattintott rá a Hawkwindre, a Lightnin' Hopkinsra, a Mountainre meg egy csomó minden másra.

1981. II. 07., PHOENIX, AZ: Az első néhány alkalommal, amikor Phoenixben jártunk, egy Madison Square Gardens nevű helyen voltak a bulik. Egy régi boksz- és pankrátorcsarnokból alakították ki, s így egy nagyon kicsi, vasketrecel körülvett szorítóban játszottunk, ami elég bizarr érzés volt. Egy halovány helyi zenekar melegítette be a közönséget. Az énekesük egy Frank Discussion nevű arc volt, akinek az a nagyszerű ötlete támadt a koncertjük felénél, hogy egy kalapáccsal szétveri a zsebéből előhúzott kísérleti patkányt, amennyiben valaki nem állítja le. A tömeg csak bámult. Mivel a színpad mögött álltam, így csak a végét hallottam a mondandójának. Amilyen gyorsan csak tudtam, oda-rohantam, hogy megmentsem az állatot, de már csak a véres cafatokat láttam. Szemét do-log volt. Amikor lejött a színpadról, a fejéhez vágtam a patkány ketrecét. Szerintem ma sem tudja, hogy miért voltam olyan dühös rá.

1981. II. 14., LOYOLA MARYMOUNT UNIVERSITY, WESTCHESTER, CA: Egy nagyon súlyos nőtöltöttem a hetet. Keményen piált. Elkísért minket erre az egyetemi koncertre is. Egy lépcső melletti placcon játszottunk. Csak néhány unatkozó kollégium-töltelék bámult minket, bár ők is végigdumálták az egész bulit. Az a tipikus helyzet ismétlődött meg, amikor egyetlen gyerek bírt vagy ismert minket az egész suliból, az pe-